

XIII. KERÜLET, JÓZSEF ATTILA-TÉR 4...

LÁTOGATÁS A RÁKOSI MÁTYÁS KULTÚROTTHONBAN

A felszabadulás előtt „Tripolisznak” hívták ezt a környéket... Az afrikai város nevével a sivárságát, elmaradottságát akarták kifejezni. Volt is igazság a gúnys emlekezésben, mert ez a terület homokbuckáival, jégvermeivel csakugyan vigasztalan képet nyújtott. Munkások laktak itt akkor is, de a Forthy-rendszer mohó gyárosai nem törődtek a dolgozók művelésével, szórakozásával. Se egy könyvtár, se egy színház nem volt. Aki moziba akart menni, az csak a belsőbb városrészekben talált ilyet. Egyedül kocsimákban nem volt hiány... és

szinte egy este se múlt el verekedés nélkül. — Ma teljesen megváltozott az Angyalföld képe. Mi benszüllöttek is alig ismerünk rá — mondja mosolygva

Osvári László vasestergályos, a Rákosi Mátyás kultúrház titkára.

Az új angyalföldi iskolák, szülőotthonok, orvosi rendelők mellett ez a kultúrház egyik leglátványosabb jele az új, szabad életnek. A szép, minden kényelemmel berendezett termekben a köröző gyárak dolgozói tanulnak, pihennek, szórakoznak. Vannak itt a Láng-, Tudor-, Elzetgyárból, a Vasöntő-, Csavar- és Csőgyárból. Sok a diák is.

A kultúrházban minden a szépségtől, tisztaságtól ragyog. A berendezés tökéletes. Látszik, hogy szeretettel, nagy gondossággal terveztek és építettek itt mindent. Dolgozók építették a kultúrházat — dolgozók számára.

Sorra megyünk a termekben és az ember szívét valami végtelen melegség önti el. Mindenütt mosolygó arcok fogadják, mindenkinek a szeméből öröm, bizakodás sugárzik. Látszik, hogy a kultúrház látogatói tudják: övék itt minden: a sakk, a rádió, a könyvek és közülük való a titkár és Csabai Gyula gondnok is, a Láng-gyár régi munkása.

— Ugy jövünk ide, mint második otthonunkba — mondja Alvincz Imre vasöntő, a Szerzőm- és Gépgyár fiatal munkása.

Minden teremben „telt ház”-at találunk. A környékbeliek hamar ideszoknak. Eddig ezer beiratkozott tagja van a kultúrháznak, de minden tag hozhat magával két látogatót. A tagsági díj inkább csak jelképes, havi 1 forint.

Ruzsis László textilgyári munkás éppen sakkozik, amikor megkérdezzük tőle, hogy mi tetszik neki legjobban az új kultúrházban? Gondolkodás nélkül válaszolja, hogy a hangversenyek.

Tíz évvel ezelőtt még álomnak is valószerűtlen volt, hogy rendszeresen a legjobb zenekarok, kórusok adnak hangversenyeket az Angyalföldön.

Márkus Miklós, a Sport- és Műszaki árugyár dolgozója a könyveket kedveli. Hórságyi Iván 14 éves diák a sakk barátja. A látogatók sok minden között választhatnak. Könyvtár, olvasóterem, sakk, ping-pong, társalgó, mozi, színház, falatozó, újság, olvasóterem, rádió, kísérleti terem található ebben a mesészerűen szép épületben.

egyszer eljön ide, az hű látogatója marad a kultúrháznak.

Már tíz óra felé jár az idő... A kultúrház ablakai azonban még mindig világosak. Itt a hajdani homokbuckás, „vad” Angyalföldön már új körülmények között nevelődik az új ember. A Rákosi Mátyás kultúrház szépsége és mindennapi munkája is azt hirdeti, hogy a mi országunkban — legdrágább kincs az ember!

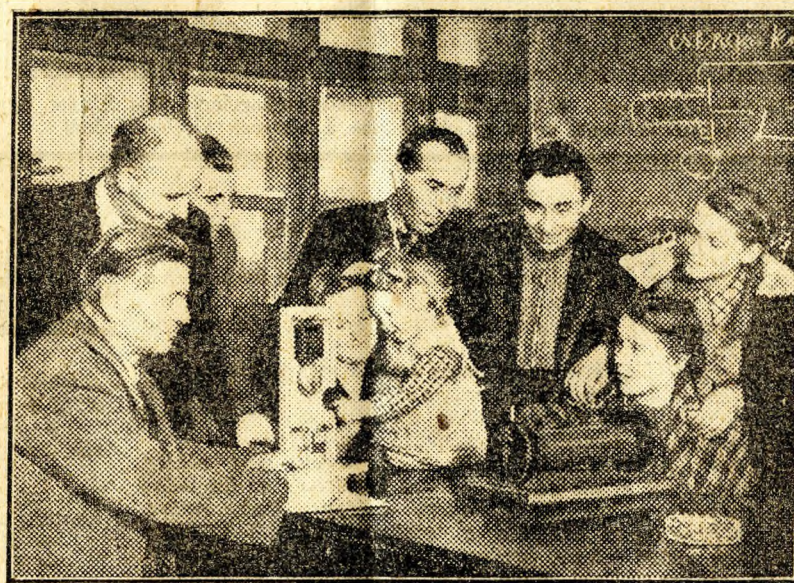
(Még csak annyit szeretnék mindehhez hozzátenni, hogy két óra hosszas látogatás, ismerkedés után mi is felveteli lapot kértünk.)

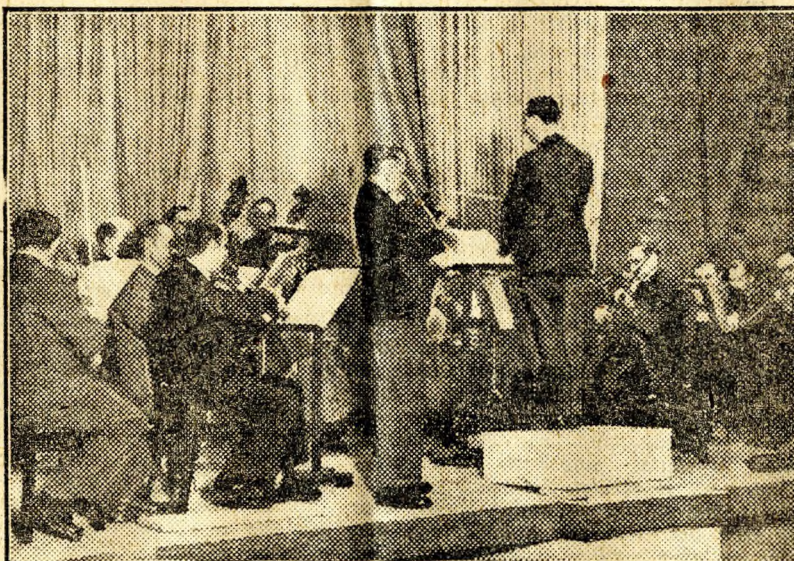
Az angyalföldi dolgozók új büszkesége: a Rákosi Mátyás Kultúrház.

A könyvtárosok sem panaszkodhatnak. Az angyalföldi dolgozók megszerették az olvasást

Az egyik teremben a villanycsengő szerkezetével ismerkednek az érdeklődők

A Láng-gyári munkás-zenekar próbál a Kultúrház színháztermében